Р Е Ш Е Н И Е
№ 42643

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **11916** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано след изпращане на делото от СГС.

С Решение № 2794 от 08.05.2025 г. на СГС, ГО, II – Ж състав, по гр. д. № 11405 по описа за 2024 г. е обезсилено Решение № 11383 от 12.06.2024 г. по гр. д. № 53323 г. по описа на СРС, 45 – ти състав, с което са отхвърлени, като неоснователни, предявените от Р. К. обективно субективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД. Правният спор, според СГС, попада в обхвата на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Исковата молба пред СРС е била подадена от Р. Л. К. срещу Министерството на вътрешните работи. Исковете са: 100 лева – предявен като частичен от 15 000 лева обезщетение за неимуществени вреди и 310 лева – обезщетение за имуществени вреди. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД, вр. с чл. 45 от ЗЗД.

В исковата молба са описани действия на служители от състава на МВР. Такива са например: „полицаят хваща доверителката ми за лявата ръка, извива я за зад гърба ѝ, а в схватката пострадалата изпуска устройството и то чупи екрана си, но продължава да записва “; „пострадалата пребледнява, ръката ѝ започва да се подува, започва да изпитва силни болки в нея, а самата тя започва да получава пристъпи на задух.“; „след прегледа е установено наличие на мекотъканен оток в областта на дистална улна и карпалните кости откъм латерално“ и др.

Отделно от това, в хода на развилото се пред СРС производство, са представени заверени материали относно образувано досъдебно производство. С постановление на прокурор при СРП от дата 27.09.2021 г. е образувано досъдебно производство за това, че в [населено място], от държавни служители по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – 01 РУ – СДВР, имащи качеството на длъжностни лица – полицейски органи по повод на изпълнение на службата си, са

причинили другиму – на Р. Л. К., разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 от НК и чл. 129 от НК – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК. Предметът на досъдебното производство е именно по повод на причинените увреждания на ищеца К.. Самата К. е разпитана в хода на досъдебното производство на дата 23.01.2023 г. от следовател.
От АССГ е бил повдигнат спор за подсъдност. С Определение № 37 от 11.11.2025 г. на смесен петчленен състав на ВКС и ВАС е прието, че компетентен да се произнесе по исковата молба е АССГ. Административният съд трябва да установи, дали исковата претенция за причиняване на имуществени и неимуществени вреди от неправомерна употреба на физическа сила от служител на СДВР при осъществяване на проверка от данъчни служители, е основателна.
Междувременно, в изпълнение на указанията на съда, е постъпило уточнение на искова молба на дата 26.01.2026 г. В уточнението е посочено, че Р. Л. К. предявява иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от незаконосъобразни фактически действия на длъжностни лица – полицейски органи при 01 РУ – СДВР, извършени при и по повод изпълнение на административна дейност. Исковата молба е насочена към СДВР, представлявана от директора на СДВР. Описва се фактическата обстановка. Посочени са нарушените разпоредби – чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ; чл. 80 и чл. 81 от ЗМВР – принципи на абсолютна необходимост и пропорционалност при употреба на физическа сила; чл. 32 и чл. 39 от Конституцията на Република България – защита на личния живот и правото на изразяване; чл. 3 от ЕКПЧ; чл. 8 и чл. 10 от ЕКПЧ. Описаните са вредите, както имуществените, така и неимуществените. Увеличена е цената на иска от 15 000 лева на 100 000 лева. Иска се присъждане на законна лихва върху тази сума от 29.04.2021 г. до окончателното плащане.
В допълнителна молба от дата 26.01.2026 г. ищецът Р. К. описва имуществените вреди по отделни точки, като дава цифрово изражение по следния начин: повредено мобилно устройство (300 лева); медицински разходи (100 лева). Преустановяване на дейността на ресторанта, невъзможност за обслужване на ипотечния кредит, загуба на единствено жилище. Тази сума се включва в сумата от 100 000 лева.
Съобразно на така депозираната искова молба се предявени два отделни иска. Първо за неимуществени вреди в размер на 96 600 лева и 400 лева за имуществени вреди.
По делото е постъпил отговор от ответника, чрез юрисконсулт Д. И.. В отговора е посочено, че настоящият иск е неоснователен и недоказан. Не е ясно, защо ищецът счита, че трябва да получи обезщетение в размер на 15 000 лева. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, а съгласно общото правило на чл. 52 от ЗЗД, при репариране на такъв вид вреди размерът на обезщетението са определя от съда по справедливост. В молбата си ищецът не сочи кои са законовите разпоредби, които да вменяват задължения на служителите на СДВР и неправомерното им изпълнение от тяхна страна, и които да са в пряка причинно – следствена връзка с настъпилите неимуществени вреди от страна на ищеца. В исковата молба е посочена разпоредбата на чл. 85, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която „при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане“. В случая срещу ищцата не е използвана физическа сила, нито помощни средства. Ответникът намира, че е налице съпричиняване в хипотезата на чл. 5 от ЗОДОВ.
В открито съдебно заседание ищецът Р. Л. К., редовно призована, явява се лично. Поддържа исковата молба.
Ответникът – СДВР, редовно призован, представлява се от процесуален представител А. А., с пълномощно по делото (л. 23). Намира, че не са налице предпоставките да се уважи исковата

молба. Не е налице първата предпоставка от фактическия състав на непозволеното увреждане. Липсва незаконосъобразно действие или бездействие от страна на държавен орган, който да е част от структурата на СДВР.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, представлява се от прокурор Мария Малинова. Намира, че искът е неоснователен и недоказан. В случай че съдът прецени исковата молба за основателна и доказана, то трябва да се присъди обезщетение в размер, по-нисък от претендирания.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На дата 29.04.2021 г. в обект: „Брик Кафе С.“, [населено място], [улица], младши инспектор С. С. И. от 01 РУ – СДВР е употребил физическа сила спрямо ищеца Р. Л. К..
Пред първата инстанция като свидетел е разпитана О. Л. Т.. В своите показания св. Т. посочва следното: През месец април 2021 г. е участвала в извършване на проверка в кафене „Брик“. Доколкото си спомня, служителите на НАП са били изпратени там по сигнал, който е бил включително и за пушене в заведението, най-вероятно подаден от Районната здравна инспекция (РЗИ). Проверката е осъществена по време на Ковид пандемията. Изключително неприятна проверка, според св. Т.. Свидетелката смята, че повече не ѝ се е случвало подобно нещо в практиката. Отношението към служителите на НАП е било изключително грубо. Извършвали са се записи от страна на собственичката. Имало провокации от нейна страна, за които тя е заглушавала телефона си, за да не се чуват нейните провокации на микрофона, а след това към служителите на НАП се обръщала с различни закачки.
Няколко пъти св. Т. помолила К. да спре записа, но тя продължавала да снима. След това служителите на НАП, осъществяващи проверката, се обадили на оперативния център, който отговаря за тяхната сигурност. Там се преценява дали да се търси помощ от полицията. От този оперативен център са се свързали с полицията, откъдето са изпратили патрул. Колегата на св. Т. общо взето през цялото време стоял отвън, за да чака полицията. При проверката е имало установени нарушения. Свидетелката писала на място актове на хартиен носител. В практиката ѝ не се случва често при проверки да искат съдействие от полицията. Проверката на този обект не била първата. Имало и предишни проверки, при които колеги отново са имали проблеми в този обект. Имало е неиздаване на фискален бон. Били са съставяни актове поради нарушения.
Ищецът обвинил служителите в изнудване. От страна на служителите на НАП не е имало нищо. Те не са отишли там по собствено усмотрение. Били са изпратени там със съответния документ. Те като служители нямат право сами да решават в кой обект да влизат на проверка.
Когато полицаите дошли на място, първо помолили ищцата да спре да снима. На това тя отговорила, че има право да снима. Свидетелката Т. правела опити да пише протокол. В протокола се вписват и нарушенията, които са установени. Вниманието ѝ било насочено към протокола. Докато съставяла протокола чула, че полицаите помолили ищеца да спре да снима. Тя започнала да крещи, че има право да снима. Не е видяла някой от полицаите да блъска ищцата или да я удря. Не е видяла някой от полицаите да ѝ извива ръката, да чупи телефона ѝ. Чула по някое време, че Р. К. крещяла: „Счупи ми телефона, счупи ми телефона!“, но не е видяла такова нещо. Дори може да каже, че телефонът не бил счупен, тъй като тя продължила да снима със същия този телефон. Ако телефонът е счупен, според св. Т., той не би могъл да прави видео.
Свидетелката Т. посочва, че тя е инспектор и е длъжна да изпълнява задълженията си. Въпросът „защо се прави проверка“ може да бъде зададен към нейните началници, а не към нея. Свидетелката Т. посочва, че я е било страх. Ищецът ги провокирал изключително грозно. Не изглеждало нормално. Колегата на св. Т. също го било страх. Заради това той решил да се

разграничи и да излезе навън. Свидетелката седяла на една маса, зад която имало стена и после бар. Не знае ищцата къде е седяла. Няма никакъв спомен.
В хода на съдебното производство е разпитана като свидетел Ю. М.. Същата си спомня, че през м. април 2021 г. е работила в заведение на [улица]. Там работила около три месеца. Докато била на работа в това заведение е присъствала на проверка, осъществена от НАП. Свидетелката е работила там като сервитьор. Доколкото си спомня проверяващите били мъж и жена. Представили се, че са от НАП. Те се представили и свидетелката ги насочила към Р. К. и към Г. Г. (в ролята на заместник-управител). В заведението обядът бил минал и нямало много хора. Свидетелката си спомня, че ищцата била много ядосана. Дошли са полицаи. Свидетелката не виждала какво точно се случва, защото седяла отвън в градинката. Ищцата казала, по спомени на св. М., че са я нарочили заради пандемията. Свидетелката не е видяла ищцата да е била удряна или бита. По принцип полицаите се представили, като не били агресивни. Държали се нормално. Свидетелката М. не е видяла полицаят да чупи телефона на К.. В този ден кухнята е останала без персонал. Била само св. М.. Затворили ресторанта и св. М. си тръгнала. Свидетелката си спомня, че К. отишла на лекар. Била си превързала ръката с бинт.
Свидетелката М. си спомня, че ищцата била ядосана, но самата тя била в градината. Според нея са отишли на бара, защото иначе е нямало къде да седнат. Според св. М. това бил много гаден ден – белязан със скандали. К. казала, че отива на лекар и затворили заведението. Не си спомня дали на следващия ден ресторантът е работел.
В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел П. О' К.. Посочва, че знае за какво е свидетел – за това, което се е случило на дата 21.04.2021 г. Свидетелят е звъннал на Р.. Тя била в болницата, и свидетелят П. О' К. отишъл, за да я взема от там. Тя била в сериозен шок. Имала травма на ръката си, проблем с ръката. Имала синини и подуване на ръката. Свидетелят си спомня, че К. имала проблем с това да движи ръката си. П. О' К. я завел в къщи, където тя плачела и била в сериозен стрес. К. си легнала, когато отишли в неговата къща. Била много разстроена и плачела. На следващия ден не можела да стане от леглото. Била много разстроена.
Свидетелят О' К. си спомня, че през този ден е трябвало да отидат до Б., но не успели, защото К. била много разстроена и не можела да стане от леглото. Хората ѝ се обаждали, но тя не желаела да разговаря с тях, защото била много разстроена. Хората, които се обаждали, знаели че е станал проблем, защото тя била записала видеозапис от случващото се в ресторанта и го била качила във Фейсбук. След това отишли в Б.. Когато отишли там тя продължила да има проблем с ръката и трябвало да ѝ бъде поставена шина, защото не можела да движи ръката си. Това било много проблемен период за Р.. Било ѝ много трудно да ходи на работа. Била много уплашена, че същото нещо може да ѝ се случи отново. Това било много травмиращо преживяване и тя била много травмирана. Свидетелят О' К. е разбрал, че единият полицай се е свързал лично с нея във Фейсбук. Това свидетелят определя като странно. Доколкото си спомня, полицаят се извинявал, но свидетелят не е сигурен за детайлите. Полицаят се свързал с Р. К.. Очевидно и имало някаква форма на комуникация между тях. П. О' К. мисли, че полицаят се е извинил за това, което се е случило, но не е сигурен за контекста. Много бил изненадан, че полицай се свързва с нея директно. Това доста обтегнало отношения между Р. К. и П. О' К., защото след това тя продължила да има проблеми с движението на ръката си. Като резултат за двамата последвала раздяла.
Свидетелят посочва, че по-късно се събрали обратно и в момента са заедно. Ищецът Р. К. била говорила с психолог и все още имала проблеми с ръката в този период. Понякога се налага да ходи на процедури по акупунктура за ръката си и да ползва различни кремове. Свидетелят П. О' К. дава показания, че причината ищцата да запише този видеоклип и да го качи в интернет е

защото Национална агенция за приходите редовно идвала в ресторанта и те редовно ѝ създавали проблеми. Изисквали документи. Затваряли ресторанта. Накрая тя започнала да записва тези видеоклипове като един вид доказателство и застраховка, ако след това има някакви проблеми.
В хода на съдебното производство е допусната и изготвена съдебно-психологическа експертиза. Тя е изготвена от вещото лице Б. П. К. – психолог, психотерапевт. За целите на експертизата вещото лице К. е провела амбулаторно изследване на ищцата на дата 19.05.2026 г. Използвани са следните методики: запознаване с достъпните по делото материали, експлорация, тестови митодики, наблюдение. Според вещото лице К. Р. К. е точна – пристига съгласно определеното време. Показва умения за спазване на социалноприемливите граници при общуване. Завършила е „Финанси и инвестиции“ в САЩ. Започнала е работа в детски център „Пътечка“ в П.. Работи с деца с епилепсия и аутизъм. Самоопределя са като „невродивергентен треньор“. Описва състоянието си след инцидента, предмет на делото, като толкова тежко и безнадеждно, че е мислела да приключи със себе си. Описва, че работата с деца я крепи. Определя, че това е един вид такса, която плаща, защото нейното дете е живо и здраво. Според вещото лице К., поради силна чувствителност и изразен индивидуализъм ищцата може да има трудности в адаптацията към социума. Може да бъде избухлива в конфликтни ситуации. Според резултатите от теста на Спилбъргър показва нива на тревожност в рамките на широката норма.
Според заключението на вещото лице ищцата е възприела случващото се като грубо посегателство върху независимостта и достойнството ѝ. Изпитаните негативни емоции са били усилени от чувствата на безпомощност и гняв. Въпреки че физическата травма не е била твърде тежка, впоследствие са се наблюдавали непропорционални на тежестта на стресора емоционални и поведенчески прояви – имала е проблеми с отглеждането на детето си, изпитвала е и финансови затруднения поради непълноценното участие в бизнеса.
Няма данни да е провеждала системни психологически, психотерапевтични или психологически консултации. Помагайки на другите (във връзка с деца с тежки заболявания) по своебразен начин е помогнала и на себе си – мобилизирала се е, без обаче да успее напълно да преодолее травматичните спомени от случката, предмет на делото.
Описаният в исковата молба случай е послужил като възпламенител на описаните страдания. Самата ищца описва как след това оживяли предходни травматични спомени, с които се била справила.
Към периода на провеждане на необходимите за експертизата психологически изследвания, пет години след събитието, ищцата Р. К. е клинично здрава, без признаци на патологично дезадаптивно поведение. Наблюдава се повишена чувствителност и фиксация към постигане на справедливост с цел недопускане в бъдеще на подобни прояви от служебни лица.
Заключението на вещото лице К. е прието в открито съдебно заседание от дата 14.07.2026 г. В открито съдебно заседание посочва, че тестът на Спилбъргър е тест за тревожност. Измерва нива на тревожност към момента на изследването и като личностна характеристика. Изследванията са проведени с определени методики, не само с една, основната от които е така наречената „експлорация“, това е проведено психоаналитично интервю.
В хода на съдебното производство е изготвена съдебно – медицинска експертиза. Експертизата е изготвена от д-р Д. Б.. Във връзка с изготвянето на експертизата е извършен преглед на ищеца К.. На 09.06.2026 г. е извършен амбулаторен преглед на ищеца. Според заключението на вещото лице ищцата посочва, че е правила видеозапис с мобилен телефон. Двама служители на МВР я били помолили да спре записа, но при отказа е била хваната лявата ръка, която била извита и телефонът паднал. В началото не усетили нищо, но в болницата изпуснала документи поради болка в китката. След болницата си купила шина и провела лечение с нестероидни

противовъзпалителни средства (НСПВ). Споделя, че отокът изчезнал за около 14 дни, през което време почивала само три дни. През това време ищцата К. споделя, че е работила. Съобщава за реакции на „стрес“ – емоционални и поведенчески прояви, трудности за справяне с професионални задължения, адаптацията. Р. К. е адекватна за време и място, афебрилна.
В експертизата е посочено, че посттравматичното разстройство се определя като закъснял или протрахиран отговор на стресово събитие. В този случай емоционалните реакции са притъпени. Препоръчва се т. нар. „вентилация на емоциите“ – на преживелите такъв стрес се дава възможност да се говори свободно за преживяното.
Дава се заключение от д-р Д. Б., че медицинската документация и изследвания дават заключение „наличие на мекотъканен оток в областта на долния крайник на лакетната кост и костите на китката“. Описаният оток на лявата китка може да се дължи на стискане и лекостепенно усукване в посочената област. Оток от този тип преминава за около 1 – 2 седмици. При прегледа лицето съобщава, че се е възстановило за три седмици, но в условията на работа, без покой на увредения крайник. В момента лицето е напълно възстановено.
Фрактурата е на костите, а отокът е мекотъканно увреждане, което може да бъде получено при някакъв усукване, тъп удар, различен вид травма или друго. Отокът не е задължително да бъде свързан с фрактура. Ни винаги наличието на едното доказва другото.
Ищецът Р. К. е била с болкова симптоматика при увредата първото едно две денонощия след това. Болковата симптоматика постепенно е отзвучала. Посочените разходи са за платен преглед и образно изследване. Принципно при травми със съмнение за фрактура образното изследване е задължително. Разходите в размер на 40 лева за преглед и 20 лева за рентген са били необходими и целесъобразни.
Заключението на вещото лице д-р Д. Б. е прието в открито съдебно заседание от дата 14.07.2026 г.
Въз основа на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град прави следните правни изводи:
Предявените искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, са процесуално допустими: предявени са от надлежно легитимирано физическо лице срещу надлежния ответник – юридическото лице, а именно - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в структурата на което е органът, от чиито фактически действия се твърди настъпването на вредите (съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК), и след надлежно разрешаване на спора за подсъдност с Определение № 37 от 11.11.2025 г. на смесен петчленен състав на ВКС и ВАС.
За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата; 2) актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод изпълнение на административна дейност; 3) реално претърпяна имуществена или неимуществена вреда; 4) пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразното действие/бездействие и настъпилата вреда. Отговорността на държавата е обективна и безвиновна съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ.
По отношение на първия и втория елемент от фактическия състав: съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. В конкретния случай действията на полицейския служител младши инспектор С. И. по оказване на съдействие на органите на НАП и охрана на обществения ред при извършване на данъчна проверка съставляват изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.
Употребата на физическа сила от полицейски органи представлява крайна мярка на държавна принуда и е стриктно и строго регламентирана в разпоредбите на чл. 85 и чл. 86 от Закона за

Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Съгласно разпоредбата на чл. 85, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане. В разпоредбите на чл. 86, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 от ЗМВР законодателят императивно изисква употребата на физическа сила да се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението и личността на лицето, като се използва само абсолютно необходимата сила и се вземат всички мерки за опазване на здравето и телесната неприкосновеност на гражданите. Тези законови изисквания са в пряко съответствие и с чл. 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), забраняващ нечовешкото или унизително третиране, съгласно чиято установена практика (вкл. делото *Bouyid c. Belgique*, № 23380/09) всяка употреба на физическа сила от правоприлагащите органи спрямо гражданин, която не е строго наложена от неговото поведение, уронва човешкото достойнство и е противоправна.

По делото безспорно се установи, че ищцата К. не е проявила физическа агресия спрямо проверяващите или полицейските органи, не е нападала органите на реда и не е оказвала физическа съпротива. Единственото ѝ действие се е изразявало в извършване на видеозапис на откритата контролна проверка в стопанисваното от нея заведение и словесно изразяване на несъгласие с искането да бъде спрян записът. Действащото българско законодателство не забранява заснемането на длъжностни лица при изпълнение на техните публични служебни функции на общодостъпни обществени места, каквото представлява отвореният за клиенти търговски обект.

Предмет на защита по чл. 32 от Конституцията на Република България е неприкосновеността на *личния и семейния живот*, честта, достойнството и доброто име на гражданите в тяхната лична сфера. Изпълнението на публични държавни функции от униформен орган или длъжностно лице на обществено място обаче не представлява проява на личния му живот, а упражняване на публична власт (Решение по адм. д. № 665/2011 г. на АдмС - М.; Решение № 2699 от 17.04.2015 г. по адм.д. 754/2015 на АССГ; Решение по дело № 45430/19 на ЕСПЧ).

Законът за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) не съдържа забрана за гражданите да наблюдават или записват действията на полицейските органи. (аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 - 2 от ЗМВР, чл. 107 от ЗМВР). Напротив, дейността на МВР е нормативно подчинена на принципите на публичност, отчетност и граждански контрол, зачитане и гарантиране на правата, свободите и достойнството на гражданите.

Полицейският служител не може да издава задължителни разпореждания за спиране на записа само поради нежеланието си да бъде сниман (в този смисъл Решение № 3088 от 2020 г. по адм. д. № 12852 / 2019 г. на АССГ, Второ отделение).

Поради това отправеното от полицаите устно искане за прекратяване на записа не съставлява законно разпореждане по смисъла на чл. 64 от ЗМВР, чието неизпълнение да оправдава прилагането на съответна и реципрочна по сила и насрещна по посока административна по своята форма принуда. Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. Съгласно алинея втора на чл. 64 от ЗМВР при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят.

Дори да се приеме, че словесният спор е затруднявал проверката, предприетото физическо въздействие – рязко хващане и усукване на ръката на ищцата зад гърба – по никакъв начин не е било абсолютно необходимо, нито пропорционално на обстановката. При липса на каквото и да

било основание по чл. 85, ал. 1 от ЗМВР извършеното фактическо действие е незаконосъобразно и съставлява деликт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.
Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване на вредите по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ. За да е налице съпричиняване, е необходимо пострадалият виновно да е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат чрез противоправно поведение, намиращо се в причинна връзка с увреждането. В случая поведението на ищцата – отказът ѝ да преустанови заснемането и изразяването на възмущение – не съставлява виновно или противоправно деяние и не може да оправдае неправомерната употреба на физическа сила от обучен полицейски служител (в този смисъл е и трайната практика на ВАС, напр. Решение № 12212 от 01.12.2025 г. по к.адм.д. № 4277/2025 г., Решение № 245 от 10.01.2025 г. по к.адм.д. № 4216/2024 г., Решение № 7585 от 06.07.2026 г. по к.адм.д. № 3340/2026 г. и Решение № 13704 от 17.12.2024 г. по адм.д. № 7606/2024 г.).
Относно претенцията за неимуществени вреди:
Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД, приложим по силата на препращащата норма на § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗОДОВ.
Границите на отговорността, съгласно посочената вече разпоредба на чл. 4 от ЗОДОВ, се разпростират върху вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вредата е пряка, когато тя следва закономерно от неизпълнението на определени задължения и непосредствена, когато противоправният резултат директно предпоставя вредата, без намесата на други фактори на въздействие, т. е. увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразният акт, действие или бездействие на държавния орган или на длъжностното лице.
В мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г., постановено по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ВАС, е изяснен въпросът за съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия – „пряка“ и „непосредствена“ последица от увреждането, тъй като законодателят не им е дал легална дефиниция. Според правната доктрина, възприета в установената съдебна практика, водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, съгласно която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката е възприето разбирането, че непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите.
Поначало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно трябва да се прилага гражданското законодателство и по - конкретно чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), който дава възможност за определянето им по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно, а изисква преценка на всички конкретни обективни обстоятелства: характер, вид, тежест и локализация на увреждането; интензитет и продължителност на претърпените физически болки и душевни страдания; последици за здравето; отражение върху личния, професионалния и социалния живот на пострадалия, както и съобразяване с обществено-икономическите условия в страната и установената съдебна практика по аналогични случаи

(Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС и Решение № 336 от 04.06.2026 г. по к.гр.д. № 87/2026 г. на ВКС, III г. о.).
Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие. В случая ищецът се справи с лежащата върху него доказателствена тежест и установи настъпването на твърдяните от него неимуществени вреди.
Необходимо е да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконосъобразното действие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретното незаконосъобразно действие. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинната връзка са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай, както се посочи по - горе, от страна на ищеца се ангажираха съответните доказателства (писмени и гласни), чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху нейното психично състояние.
От събраните по делото доказателства (СМЕ, СПЕ и свидетелски показания) безспорно се установи, че в резултат на незаконното действие ищцата е претърпяла леко телесно увреждане – мекотъканен оток на лявата китка и дисталната част на лакътната кост, съпроводен с остра болка през първите 1–2 денонощия и функционални затруднения с отзвучаване за около 2–3 седмици. Установи се също, че тя е изпитала силен стрес, уплаха, чувство на унижение, безпомощност и гняв от грубото погазване на личната ѝ неприкосновеност от орган на реда. Според вещото лице при ищцата се наблюдава посттравматично стресово разстройство. То се е изразява в закъснял или продължителен отговор на събитието от 29.04.2021 г. В определени ситуации споменът от инцидента се завръща в съзнанието на ищцата и отново причинява негативни емоции у К.. Това я вади от равновесие и е пречка при осъществяване на ежедневните ѝ дейности. Същевременно от медицинска и психологическа гледна точка се доказа, че физическата травма е сравнително лека, не е налице фрактура или трайно увреждане на крайника, не е провеждано стационарно или медикаментозно психиатрично лечение, а към настоящия момент ищцата е напълно здрава и възстановена.
Като съобрази тези обстоятелства, краткия възстановителен период на физическото страдание, интензитета на негативните емоционални преживявания и практиката на Върховния административен съд при сходни леки телесни увреждания от полицейско насилие (Решение № 7585 от 06.07.2026 г. по к.адм.д. № 3340/2026 г. – присъдени 3 500 лв.; Решение № 12212 от 01.12.2025 г. по к.адм.д. № 4277/2025 г. – присъдени 2 500 лв.; Решение № 5150 от 19.05.2025 г. по к.адм.д. № 9835/2024 г. – присъдени 2 000 лв.; Решение № 10098 от 09.11.2022 г. по адм.д. № 5643/2022 г. – присъдени 5 000 лв.), съдът намира, че сумата от **3 911. 66 лева (три хиляди деветстотин и единадесет лева)**, равняваща се на **2000. 00 евро (две хиляди евро)**, представлява адекватно и справедливо обезщетение, което в пълна степен репарира претърпените неимуществени вреди. Претенцията над този размер до пълния заявен размер от 96 600 лева е необосновано завишена и трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.
Относно претенцията за имуществени вреди:
Ищцата претендира сумата от 400 лева (204. 52 евро), включваща вреди от повреда на мобилния

телефон и направени медицински разходи. От заключението на съдебномедицинската експертиза и приложените писмени доказателства се установи по категоричен начин, че за диагностициране и лечение на полученото увреждане ищцата е направила разходи за медицински преглед в размер на 40 лева (20. 45 евро) и за рентгеново образно изследване в размер на 20 лева (10. 23 евро) – общо **60 лева (шестдесет лева)**, равностойни на **30. 68 евро (тридесет евро и шестдесет и осем евроцента)**. Тези разходи са били медицински необходими, платени са от ищцата и са в пряка причинна връзка с деликта, поради което искът за имуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 60 лева (30. 68 евро).

За разликата над 60 лева до претендираните 400 лева (т. е. за сумата от 340 лева, равностойни на 173. 84 евро), касаеща твърдяната повреда на мобилния телефон, искът е останал недоказан.

По делото не са представени писмени или други доказателства относно стойността на мобилния апарат. Действително към исковата молба, подадена пред СРС е приложена фактура от „Евро Джити Том“ ООД. Тя е на стойност 250. 00 лева, платени в брой, на дата 26.05.2021 г. с клиент „Сара Русана Консулт Груп“ ЕООД и МОЛ: Р. К.. В графата описание на стоката или услугата е посочено следното: подмяна дисплей iPhone X, 357212091973743, брой 1; цена 250 лева. Не се доказва по безспорен начин в хода на делото, че е налице пряка връзка между действията на органите на полицията и представената фактура за подмяна на дисплей на мобилен апарат. Съобразно доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искът за имуществени вреди в тази му част трябва да бъде отхвърлен (в сходен смисъл Решение № 8458 от 13.08.2025 г. по к.адм.д. № 8017/2024 г. на ВАС).

Относно законната лихва:

Върху уважените размери на обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди се дължи законната лихва, считано от датата на увреждащото действие – 29.04.2021 г., до окончателното им изплащане, съгласно задължителните указания, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, според които при незаконни фактически действия и бездействия на администрацията държавата изпада в забава от момента на извършване/преустановяване на незаконосъобразното действие (потвърдено и в Решение № 13704 от 17.12.2024 г. по адм. д. № 7606/2024 г. на ВАС, Решение № 12212 от 01.12.2025 г. по к.адм.д. № 4277/2025 г. на ВАС и Решение № 7585 от 06.07.2026 г. по к.адм.д. № 3340/2026 г. на ВАС).

Относно разноските:

В хода на съдебното производство са извършени разходи за вещи лица както следва: От страна на вещото лице д – р Д. Б. е представена справка – декларация по чл. 23, ал. 2 и чл. 24, ал. 2 от Наредба № Н – 1 от 14.02.2023 г. на МП за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица. Възнаграждението възлиза общо на 383. 09 евро. От страна на вещото лице Б. К. (психолог) е представена справка – декларация по чл. 23, ал. 2 и чл. 24, ал. 2 от Наредба № Н – 1 от 14.02.2023 г. Общо сума за плащане за изготвяне на експертизата в размер на 477. 40 евро. За двете суми са издадени РКО, като възнаграждението е изплатено от бюджета на съда.

Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

При този изход на спора и съобразно посочените разпоредби на чл. 10 от ЗОДОВ разноските за двете експертизи и за държавната такса, заплатена от Р. К., трябва да бъдат присъдени в тежест на ответника – СДВР. Р. К. е заплатила държавна такса в размер на 50 лева – пред СРС при

първоначалното завеждане на делото. Тоест, 25.56 евро. Общо разноски за експертизи и държавна такса в размер на 886. 05 евро.
В тежест на СДВР трябва да се възложи и сумата от 120 евро за осъществен превод от страна на преводач в открито съдебно заседание от 13.10.2026 г.
Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ освен разноските по делото съдът осъжда ищеца да заплати на ответника и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.
Видно от данните по делото, тази претенция за юрисконсултско възнаграждение е заявена своевременно в представения по делото писмен отговор. Трябва да се посочи, че юрисконсултското възнаграждение се дължи при само при ефективно осъществена защита, като в случая тя е безспорно осъществена от процесуалния представител на ответника, който е представил по делото писмен отговор на исковата молба. Освен това процеусалният представител на ответника е участвал активно във всички открити съдебни заседания. Налице са всички изискуеми предпоставки и ответникът има право на разноски. Конкретният размер трябва да бъде определен съобразно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за правната помощ, към която препраща чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗПП). Посочената разпоредба от наредбата предвижда, че за процесуално представителство по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв.
Съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 102. 26 евро. Редуцирано съответно на отхвърлената част от исковата молба в полза на юридическото лице СДВР трябва да се присъдят разонсик в размер на 98. 32 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Първо отделение, 45-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от директора главен комисар Л. Н., **да заплати на Р. Л. К.**, с ЕГН [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място] 2770, [улица], ет. 1, следните суми:
1. Сумата в размер на **2 000. 00 евро (две хиляди евро)**, представляваща равностойността на **3911. 66 лева (три хиляди деветстотин и единадесет лева и шестдесет и шест стотинки)** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди (физически болки, страдания и емоционален стрес) от незаконосъобразни фактически действия на длъжностно лице – полицейски орган при 01 РУ – СДВР, изразили се в неправомерна употреба на физическа сила на 29.04.2021 г. в обект „Брик Кафе С.“, **ведно със законната лихва** върху тази главница, считано от датата на увреждането – **29.04.2021 г.**, до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата до пълния предявен размер от 96 600 лева;
2. Сумата в размер на **30. 68 евро (тридесет евро и шестдесет и осем евроцента)**, представляваща равностойността на **60 лева (шестдесет лева)** – обезщетение за причинени имуществени вреди, формирани от необходими медицински разходи за преглед и рентгеново образно изследване, **ведно със законната лихва** върху сумата, считано от **29.04.2021 г.** до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата до пълния предявен размер от 400 лева;

3. **ОСЪЖДА СДВР** да заплати в полза на Р. Л. К., с ЕГН [ЕГН], внесената от ищеца **държавна такса** в размер на **25. 56 евро.**

ОСЪЖДА СДВР да заплати в полза на АССГ разноските да съдебни експертизи и преводач общо в размер на **980. 49 евро.**

ОСЪЖДА Р. Л. К.**,** с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от исковете в размер на **98. 32 евро.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.